

דתנן: כל הפסולין לעבודת הקרבנות ששחטו קרבן — שחיתתן כשרה, משום שהשחיטה כשרה בקדשים אפילו בזרים, בנשים, ובעבדים, ובטמאים [על אף שהם פסולים לעבודות אחרות], ואפילו אם שחטו הפסולין בקרבנות שהם קדשי קדשים — שחיתתן כשרה!

ובלבד שלא יהיו טמאין נוגעין בכשר, שיהרו שלא יטמאוהו ויפסלוהו!

ומוכח דשחיטה של טמאים במוקדשים אינה לכתחילה, דהא קתני "שחיתתן כשרה", שהוא לישנא דדיעבד?!

ומשנינן: הכא, שנה רבי את עיקר הדין, לפי שפרק זה עוסק בעניני שחיטה, ואילו התם שנה רבי דין זה איידי דתנא שאר פסולין, ולפיכך תנא נמי טמא במוקדשים.

ואי בעית אימא תריץ איפכא: התם, במסכת זבחים, סתם רבי את עיקר דינא, כיון דבקדשים קאי, ואילו הכא, איידי דתנא דינא דטמא בשחיתת חולין תני נמי טמא במוקדשים!

ותו הוינן בה: האי טמא — דאיטמא במאי?

אילימא דאיטמי במת, (6) ונהיה בכך טמא בדרגת "אב הטומאה" [שהרי מת עצמו הוא בדרגת אבי אבות הטומאה], הרי אם כן, בנגעו בסכין הרי הוא מטמא אותה בטומאה חמורה כמותו, שהרי "וכל אשר יגע על פני השדה בחלל הרב או במת" אמר רחמנא,

אילימא דקאי אחרש שוטה וקטן, ומשום דעלה קאי, שהוי המשך לדין חרש שוטה וקטן, הכתובים במשנה לפני כן, אם כן, תיקשי — אמאי קתני "וכולן" ששחטו שחיתתן כשרה, שלשון זה כולל עוד שוחטין, בנוסף לחרש שוטה וקטן, והרי כיון דקאי על חרש שוטה וקטן — "ואם שחטו מיבעי ליה למיכתב.

אלא אטמא בחולין קאי, שאם שחטו טמאים, שחיתתן כשרה, בדיעבד.

ופרכינן: טמא בחולין — הא אמרת: לכתחילה נמי שחיט?!

ואלא, קאי אטמא במוקדשים, שלכתחילה לא ישחט, ואם שחט ואחרים רואים אותו שלא נגע בכשר שחיתתו כשירה.

ותמהינן: אי איירי מתניתין בטמא במוקדשים, אמאי בעינן "ואחרים רואים אותן", והא כברי לי שטוען השוחט שלא טימא אותם סגי?!

ומשנינן: מתניתין איירי היכא דליתיה השוחט קמן דנשייליה.

ודנה הגמרא: וכי האי דינא דטמא לא ישחוט במוקדשים לכתחילה, ואם שחט שחיתתו כשרה, האם ממתניתין דהכא נפקא לן? והיינו, האם במשנתנו סתם רבי דין זה? והרי ממתניתין דהתם, במסכת זבחים, נפקא לן האי דינא?!

6. חנינא סגן הכהנים, [אות קלב] כי מה שכלי מקבל טומאה רק מאב הטומאה, היינו רק בכלי חול, אבל כלי שרת של קודש מקבל טומאה

6. א. מבואר כאן, שכלי שרת דינו ככל כלים לענין קבלת טומאה. וכתב הצ"ח במסכת פסחים, בסוגיית רבי